

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 11ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση T-146/95,

Giorgio Bernardi, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τον Giancarlo Lattanzi, δικηγόρο Massa-Carrate και, κατά την προφορική διαδικασία, από τον Siegfried Vormann, δικηγόρο Trier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την κατοικία του προσφεύγοντος, 33, rue Godchaux,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Ezio Perillo και Christian Pennera, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή ακυρώσεως της «προσκήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή» που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995 (ΕΕ C 127, σ. 4) και όλων των συναφών και συνακολούθων πράξεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και A. Potocki, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Ιουνίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Με το άρθρο 138 Ε της Συνθήκης ΕΚ, που παρεμβλήθηκε με το άρθρο Ζ, σημείο 41, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, δημιουργήθηκε η θέση του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι τον διαμεσολαβητή διορίζει το Κοινοβούλιο.
- 2 Μια πρώτη διαδικασία διορισμού, τον Ιούλιο του 1994, δεν τελεσφόρησε και το Κοινοβούλιο κίνησε νέα διαδικασία.
- 3 Προς τούτο το Κοινοβούλιο τροποποίησε, κατά τη Σύνοδο της Ολομέλειας της 16ης Μαΐου 1995, το άρθρο 159 του εσωτερικού κανονισμού του.

4 Μετά την τροποποίηση αυτή το εν λόγω άρθρο ορίζει:

«1. (...) ο Πρόεδρος [του Κοινοβουλίου] δημοσιεύει πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του διαμεσολαβητή και τάσσει την προθεσμία για την υποβολή των σχετικών αιτήσεων. Η πρόσκληση δημοσιεύεται στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

2. Οι υποψηφιότητες πρέπει να υποστηρίζονται από 29 τουλάχιστον βουλευτές από δύο τουλάχιστον κράτη μέλη.

Κάθε βουλευτής μπορεί να υποστηρίξει μία μόνον υποψηφιότητα.

Οι υποψηφιότητες πρέπει να περιλαμβάνουν όλα τα δικαιολογητικά που αποδεικνύουν σαφώς ότι ο υποψήφιος πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται από το καθεστώς του διαμεσολαβητή.

3. Οι αιτήσεις υποψηφιότητας διαβιβάζονται στην αρμόδια επιτροπή, η οποία μπορεί να καλέσει τους ενδιαφερομένους σε ακρόαση.

(...)»

5 Στις 23 Μαΐου 1995, το Κοινοβούλιο δημοσίευσε «πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή» (ΕΕ C 127, σ. 4, στο εξής: πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων). Το άρθρο μόνον της προσκλήσεως επαναλαμβάνει τις διατάξεις του άρθρου 159, παράγραφος 2 του προαναφερθέντος εσωτερικού κανονισμού. Η παράγραφος 3 καλούσε τους υποψηφίους να υποβάλουν τις υποψηφιότητές τους στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου πριν από τις 16 Ιουνίου 1995.

- 6 Στις 9 Ιουνίου 1995, ο προσφεύγων απηύθυνε στον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου επιστολή στην οποία επισυνήψε αίτηση υποψηφιότητας για τον διορισμό στη θέση του Ευρωπαϊού Διαμεσολαβητή. Με την επιστολή αυτή, ο προσφεύγων διατύπωσε δύο σειρές αντιρρήσεων όσον αφορά την προϋπόθεση της υποστηρίξεως των υποψηφιοτήτων από 29 βουλευτές. Συγκεκριμένα διατύπωσε, πρώτον, αντιρρήσεις διαδικασίας, καθότι δεν είναι σαφής η μορφή που θα πρέπει να λάβει η εν λόγω υποστήριξη, η ιδιότητα των βουλευτών, η υποστήριξη των οποίων πρέπει να επιζητηθεί (ευρωβουλευτές ή βουλευτές των κρατών μελών), και η ημερομηνία κατά την οποία πρέπει να έχει δηλωθεί η υποστήριξη. Ο προσφεύγων διατύπωσε, δεύτερον, αντιρρήσεις ουσίας, καθότι η προϋπόθεση της υποστηρίξεως από 29 βουλευτές συνιστά προσβολή της ανεξαρτησίας του Διαμεσολαβητή, την οποία κατοχυρώνει το άρθρο 138 Ε της Συνθήκης. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι η αίτηση υποψηφιότητάς του δεν περιέχει τα ονόματα 29 βουλευτών που θα μπορούσαν να τον υποστηρίξουν. Για να ανταποκριθεί στην προϋπόθεση αυτή, ζήτησε από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου, αν το κρίνει σκόπιμο, να διανείμει επειγόντως την αίτηση υποψηφιότητάς του, μεταφρασμένη σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ενώσεως, στους διαφόρους βουλευτές και στις πολιτικές ομάδες του Κοινοβουλίου.
- 7 Με τηλεομοιοτυπία του εγγράφου της 15ης Ιουνίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου γνωστοποίησε στον προσφεύγοντα ότι η αίτηση υποψηφιότητάς του πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία, επισήμανε όμως ότι η τελευταία δεν είναι «αρμόδια να παρέμβει στη διαδικασία διανέμοντας αιτήσεις υποψηφιότητας στους βουλευτές ενόψει ενδεχομένης υποστηρίξεως, κατά την έννοια του άρθρου 159, παράγραφος 2, του κανονισμού».
- 8 Στις 15 Ιουνίου 1995, ο προσφεύγων απέστειλε τηλεομοιοτυπία επιστολής συνοδευομένη από την αίτηση υποψηφιότητάς του στους προέδρους των πολιτικών ομάδων του Κοινοβουλίου και, ταχυδρομικώς, στους διαφόρους ευρωβουλευτές των νέων κρατών μελών της Ενώσεως.
- 9 Στις 23 Ιουνίου 1995, ο προσφεύγων ζήτησε, με χειρόγραφη επιστολή, από τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου να απαντήσει στην από 9 Ιουνίου 1995 επιστολή του. Κατά την άποψή του, μόνο με τη διανομή της αιτήσεώς του υποψηφιότητας ήταν δυνατόν να τηρηθεί η υποχρέωση της υποστηρίξεως από 29 βουλευτές χωρίς να θιγεί η ανεξαρτησία του Διαμεσολαβητή. Εξάλλου, ο προσφεύγων αμφισβήτησε, εν ονόματι της ανεξαρτησίας αυτής, την υποψηφιότητα πολιτικών προσώπων.

- 10 Με έγγραφο της 4ης Ιουλίου 1995, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου επιβεβαίωσε την από 15 Ιουνίου 1995 απάντησή του.

Διαδικασία

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 2 Ιουλίου 1995, ο προσφεύγων άσκησε την υπό κρίση προσφυγή βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ. Η υπόθεση πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-228/95.
- 12 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία αυθημερόν, ο προσφεύγων υπέβαλε, βάσει των άρθρων 186 της Συνθήκης και 83 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητώντας τη λήψη προσωρινών μέτρων. Η αίτηση πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-228/95 R.
- 13 Με διάταξη της 11ης Ιουλίου 1995, το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι η προσφυγή και η αίτηση εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, του διαβίβασε τις δύο υποθέσεις βάσει του άρθρου 47 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου. Οι υποθέσεις πρωτοκολλήθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Ιουλίου 1995 με τους αριθμούς T-146/95 και T-146/95 R.
- 14 Με διάταξη της 18ης Αυγούστου 1995 (Συλλογή 1995, σ. II-2255), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου απέρριψε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
- 15 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 16 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 11ης Ιουνίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

- 17 Με την προσφυγή του ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

«να κρίνει την παρούσα προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη,

να αναγνωρίσει:

- ότι καμιά κοινοβουλευτική επιτροπή δεν κηρύχθηκε ρητώς και νομοτύπως “αρμόδια” κατά την έννοια του άρθρου 159 του ΚΕΚ (Εσωτερικός Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου),
- ότι σε κανέναν υπάλληλο ή βουλευτή δεν ανατέθηκε ρητώς και νομοτύπως η εξέταση των αιτήσεων υποψηφιότητας,
- ότι δεν τάχθηκε καμιά προθεσμία για την προσβολή των αποφάσεων με τις οποίες θα γίνουν δεκτές ή θα απορριφθούν οι αιτήσεις υποψηφιότητας,
- ότι η προϋπόθεση της ανεξαρτησίας του Διαμεσολαβητή είναι καταρχήν ασυμβίβαστη με την ιδιότητα του πολιτικού προσώπου που είναι εγγεγραμμένο και αναπτύσσει δράση στο πλαίσιο ενός πολιτικού κόμματος και υπόκειται στην πειθαρχία του κόμματος και στις υπάρχουσες πολιτικές δεσμεύσεις,

- ότι η αρμοδιότητα ελέγχου του Διαμεσολαβητή είναι συμπληρωματική της αρμοδιότητας πολιτικού ελέγχου που ασκεί το ΕΚ (Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) (και η οικεία επιτροπή αναφορών),

να ακυρώσει την “πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή”, που δημοσιεύθηκε στις 23 Μαΐου 1995 (ΕΕ C 127, σ. 4), και όλες τις συναφείς και συνακόλουθες πράξεις και ιδίως:

- την από 15 Ιουνίου 1995 υπ’ αριθ. 019473 απόφαση του Γενικού Γραμματέα ιδίως καθόσον απορρίπτει το αίτημα της διανομής στα μέλη του ΕΚ της αιτήσεως υποψηφιότητας του προσφεύγοντος (...),
- τις πράξεις — γραπτές ή άλλες — με τις οποίες γίνονται δεκτές οι αιτήσεις υποψηφιότητας των ενδιαφερομένων — πολιτικών κυρίως — προσωπικοτήτων,
- τις διοικητικές πράξεις που εκδόθηκαν κατόπιν της δημοσίας ακροάσεως της 28ης και 29ης Ιουνίου 1995,

να αναγνωρίσει συγχρόνως ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έλαβε πράγματι την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος, στον οποίο όμως δεν δόθηκε καμιά σαφής, έγγραφη και αιτιολογημένη απόφαση επί της αιτήσεώς του· ότι επομένως δεν του δόθηκε η δυνατότητα να διαπιστώσει το ενδεχομένως παράτυπο του αποκλεισμού του και ενδεχομένως να τον προσβάλλει,

εν πάση περιπτώσει και λόγω του επείγοντος:

- να αναστείλει τη διοικητική διαδικασία διορισμού του Ευρωπαϊκού Διαμεσολαβητή κατά το στάδιο προ της ψηφοφορίας που επρόκειτο να διενεργηθεί στις 12 Ιουλίου 1995 στο Στρασβούργο,

- να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται να αξιώσει να περιέλθει σε γνώση όλων των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου η αίτηση υποψηφιότητάς του και τα σχετικά δικαιολογητικά έγγραφα καθώς και αντίγραφο της κυρίας προσφυγής και της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, άλλως
- να κρίνει ότι ο προσφεύγων δικαιούται να διατυπώσει την άποψή του πριν (άλλως κατά) την ψηφοφορία του ΕΚ που προβλέπεται για τις 12 Ιουλίου 1995 στο Στρασβούργο,

να τάξει νέα προθεσμία “υποβολής υποψηφιοτήτων για τον διορισμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή”, μέχρις ότου οι αιτήσεις υποψηφιότητας του προσφεύγοντος (και των άλλων υποψηφίων) καθώς και τα λοιπά σχετικά έγγραφα — νομοτύπως μεταφρασμένα στις κύριες αν όχι σε όλες τις επίσημες γλώσσες — περιέλθουν εξ ολοκλήρου σε γνώση των διαφόρων μελών του ΕΚ,

να διατάξει κάθε νόμιμο μέτρο,

να κρίνει, επειγόντως, ότι ο προσφεύγων δικαιούται να αξιώσει από το ΕΚ να διαβιβάσει με δικά του έξοδα αντίγραφο της προσφυγής και της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, καθώς και αντίγραφο της ζητούμενης επείγουσας απόφασης, στους 626 βουλευτές (που περιλαμβάνονται στον τηλεφωνικό κατάλογο του ΕΚ του Μαρτίου 1995, άλλως σε πλέον πρόσφατο τηλεφωνικό κατάλογο του ΕΚ), των δεκαπέντε χωρών της ΕΕ (Ευρωπαϊκή Ένωση), μεταφρασμένων στις ένδεκα επίσημες γλώσσες,

να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα,

με ρητή επιφύλαξη για κάθε άλλο δικαίωμα, ισχυρισμό και ένδικο μέσο».

18 Με το υπόμνημα απαντήσεως ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

«να διαπιστώσει την “αρνησιδικία” που υφίσταται ο προσφεύγων λόγω της μη εφαρμογής του προαναφερθέντος άρθρου 36 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου,

να διαπιστώσει ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που υποβλήθηκε στις 26 Ιουνίου 1995 (με επανάληψη στις 26 το απόγευμα και στις 28 Ιουνίου 1995 και 2 Ιουλίου 1995) ελήφθη τελικώς υπόψη (μόνον εν μέρει) στις 11 Ιουλίου 1995 με την έκδοση διατάξεως παραπομπής και στις 18 Αυγούστου 1995 με την έκδοση απορριπτικής διατάξεως,

να διαπιστώσει, κατά συνέπεια, την παραβίαση της αρχής του καλουμένου “ευλόγου χρόνου” στην προκειμένη επείγουσα περίπτωση,

να διαπιστώσει την εν γένει προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος άμυνας, κατά την έννοια των άρθρων 6, 13 και 16 της Συμβάσεως του Στρασβούργου,

να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη,

να κάνει δεκτά τα προβαλλόμενα αιτήματα,

με την επιφύλαξη κάθε άλλου δικαιώματος, ισχυρισμού και ενδίκου μέσου.»

19 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη,

— επικουρικώς, να την απορρίψει ως αβάσιμη,

— να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

Επί του παραδεκτού

20 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι τα ακυρωτικά αιτήματα είναι απαράδεκτα ελλείψει εννόμου συμφέροντος στο πρόσωπο του προσφεύγοντος, τον οποίο οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν αφορούν άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης. Ως προς το παραδεκτό των λοιπών αιτημάτων, το Κοινοβούλιο επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου.

21 Ο προσφεύγων φρονεί ότι έχει άμεσο συμφέρον, ως πολίτης της Ενώσεως και ως ανεξάρτητος υποψήφιος.

22 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, δεδομένου ότι πρόκειται για ένσταση δημοσίας τάξεως, μπορεί, βάσει του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, να εξετάσει αυτεπαγγέλτως όλα τα ζητήματα που αφορούν το παραδεκτό της προσφυγής.

23 Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει, πρώτον, ότι στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως τα αιτήματα που σκοπούν αποκλειστικά τη διαπίστωση πραγματικών ή νομικών στοιχείων δεν μπορούν να αποτελέσουν αφεαυτών έγκυρα αιτήματα.

- 24 Επομένως, όλα τα αιτήματα αυτού του είδους πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- 25 Δεύτερον, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, ο προσφεύγων οφείλει να αναφέρει στο δικόγραφο της προσφυγής το αντικείμενο της διαφοράς. Αυτό σημαίνει ότι το αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να προσδιορισθεί με επαρκή ακρίβεια ώστε να μπορεί ο αντίδικος να αμυνθεί προβάλλοντας λυσιτελώς τους ισχυρισμούς του και το Πρωτοδικείο να κατανοήσει το αντικείμενο των αιτημάτων του προσφεύγοντος.
- 26 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν είναι αρκούντως σαφές το αίτημα της ακυρώσεως «όλων των συναφών και συνακολούθων πράξεων» και ιδίως των «πράξεων — εγγράφων ή άλλων — που αφορούν το παραδεκτό των αιτήσεων υποψηφιότητας των ενδιαφερομένων — κυρίως πολιτικών — προσώπων», και των «διοικητικών πράξεων που εκδόθηκαν κατόπιν της δημοσίας ακροάσεως της 28ης και της 29ης Ιουλίου 1995», οι οποίες εξάλλου δεν μπορούν να προσδιοριστούν από το δικόγραφο της προσφυγής (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 1993, T-56/92, Koelman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψη 19).
- 27 Ομοίως δεν είναι αρκούντως σαφές το αίτημα προς το Πρωτοδικείο «να διατάξει κάθε νόμιμο μέτρο». Εξάλλου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το τελευταίο αυτό αίτημα πρέπει να ερμηνευθεί ως αίτημα εκδόσεως εντολής προς το Κοινοβούλιο, πρέπει να σημειωθεί ότι, όταν το Πρωτοδικείο εκδικάζει προσφυγή στηριζόμενη στο άρθρο 173 της Συνθήκης, δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει εντολές στα κοινοτικά όργανα (απόφαση Koelman κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 18).
- 28 Συνεπώς, όλα αυτά τα αιτήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- 29 Τρίτον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 104, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων υποβάλλεται με χωριστό δικόγραφο.

- 30 Κατά συνέπεια τα αιτήματα περί λήψεως προσωρινών μέτρων που διατυπώνονται με το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να κριθούν απαράδεκτα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαΐου 1996, T-140/94, Enrique Gutiérrez de Quijano y Llorens κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-689, σκέψη 32). Εξάλλου το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων υπέβαλε τα ίδια αιτήματα με χωριστό δικόγραφο στις 2 Ιουλίου 1995, τα οποία και απορρίφθηκαν με την προαναφερθείσα διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 18ης Αυγούστου 1995, οπότε παρέλκει εν πάση περιπτώσει η απόφαση επί των αιτημάτων περί λήψεως προσωρινών μέτρων που διατυπώνονται με την προσφυγή.
- 31 Τέταρτον, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, όπως προκύπτει από τα άρθρα 19 του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου και 44 του Κανονισμού Διαδικασίας, ο προσφεύγων δεν μπορεί παραδεκτώς να προβάλλει νέα αιτήματα με το υπόμνημα απαντήσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 1993, T-22/92, Weißenfels κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-1095, σκέψη 27).
- 32 Εν προκειμένω, με εξαίρεση το αίτημα να κριθεί η προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη και το αίτημα που παραπέμπει στο αιτητικό του δικογράφου της προσφυγής, τα αιτήματα που διατυπώνονται με το υπόμνημα απαντήσεως δεν παρουσιάζουν καμιά σχέση με αυτά της προσφυγής. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- 33 Πέμπτον, όσον αφορά το αίτημα της ακυρώσεως της «προσκήψεως υποβολής υποψηφιοτήτων», το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης εξαρτά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό πρόσωπο κατ' αποφάσεως της οποίας δεν είναι αποδέκτης από την προϋπόθεση ότι η προσβαλλομένη απόφαση το αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια δε νομολογία, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι μια απόφαση τον αφορά ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, παρά μόνον αν τον θίγει λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και έτσι τον εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937).

34 Εν προκειμένω αρκεί να διαπιστωθεί ότι η προσβαλλομένη πράξη είναι μια πρόσκληση υποβολής υποψηφιοτήτων η οποία, εξ ορισμού, απευθύνεται σε αόριστο αριθμό προσώπων. Επομένως, αφορά τον προσφεύγοντα μόνο στον βαθμό που αφορά και κάθε πιθανό υποψήφιο. Συνεπώς, το αίτημα περί ακυρώσεως της προσκλήσεως υποβολής υποψηφιοτήτων πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο και δεν απαιτείται να εξετασθεί το ζήτημα αν η προσβαλλομένη πράξη συνιστά πράξη του Κοινοβουλίου που προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, κατά την έννοια του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.

Επί της ουσίας

35 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει προκαταρκτικώς ότι, κατόπιν των προεκτεθέντων (σκέψεις 22 έως 34), εκτός του αιτήματος περί επιδικάσεως των δικαστικών εξόδων, παραδεκτό είναι μόνον το αίτημα περί ακυρώσεως του εγγράφου που ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απηύθυνε στον προσφεύγοντα στις 15 Ιουνίου 1995 (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω).

36 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής, ο προσφεύγων προβάλλει με την προσφυγή του έναν μοναδικό λόγο ακυρώσεως, την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθότι δεν του δόθηκε η δυνατότητα να υποβάλει αποτελεσματικά την υποψηφιότητά του για διορισμό στη θέση του Διαμεσολαβητή.

37 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων απαιτεί να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο παρόμοιες περιπτώσεις εκτός αν η διαφοροποίηση παρίσταται εξ αντικειμένου δικαιολογημένη (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 1996, T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 και T-234/94, Industrias Pesqueras Campos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-247, σκέψη 164).

38 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει τη διαφορετική μεταχείριση άλλων υποψηφίων. Ειδικότερα, δεν απέδειξε ότι η Γραμματεία του Κοινοβουλίου δέχθηκε να διενεμίει τις αιτήσεις υποψηφιότητας άλλων προσώπων που υποβλήθηκαν υπό τους αυτούς όρους με την αίτηση υποψηφιότητας του προσφεύγοντος.

39 Επομένως, ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί των δικαστικών εξόδων

40 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Κοινοβούλιο διατύπωσε τέτοιο αίτημα, ο προσφεύγων πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει ως αβάσιμη την προσφυγή όσον αφορά το αίτημα περί ακυρώσεως του εγγράφου του Γενικού Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 15ης Ιουνίου 1995.**
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.**
- 3) Καταδικάζει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.**

Briët

Vesterdorf

Potocki

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

C. P. Briët